

Eylül

– kuytular · 24 Aralık 2013

–Neredeyiz biliyor musun?

–Öğreteceksin hayır...

tabirsiz rüyalardan uyanıyoruz/terli
ve görkemsiz bedenlerimizle
algıdan uzak, şefkate daha yakın
mordan daha tuhaf
kırmızı kadar belirgin düşlerimiz ki
kan yürüyor kelimelerimize...
demirden TENlerden hemen sonrayız
tunç mu? hayır.
ateş bulunmuş/bakışlarımızda...
saf sorgulardan,
dolanbaçlı cevaplara geçiyoruz
ki en çok
olmayan topraklara göç etmeyi
düşlemiştir.
ter ve ten
dokun ve kokun
aziz belirginliği ile...
ışksız gölgeler gibi yansıyoruz
doru bir kısrak kadar belirgin
imgelerimiz,
yanılmıyoruz/ hayır.
kaya kadar sert susuşlarımız
ve taş kadar katı
parmak ucu dokunuşlar
arasındaki boşluklar...
yüreğe yakın yaralar gibi
kabuk kabuk
uzarken önümüzde yol
yarı açık unuttuğumuz kapılardan
sızıyor yosun dili sorgularımız
gök kubbe kadar ağır
yer kadar batıyor içimize

ki Dünya, Atlas Atlas
boşluklar savururken içine
bir küsmenin, çekip gitmenin
en baştan çıkartan sonucu gibi
savruluyoruz işte böyle.
yaprak kadar basit
ve yel kadar aşikar
gözeneklerimize işlerken su
sürüklenirken ve taşınırken
yön veriyor düşlerimizin Azizliğine
ki bu yüzden tutuyorum
sol göğüsümü
içine atıldığım ateş
hiç sönmesin diye
yanma ve tutuşma arası
bir denge
en eski çağlardan
uzak yıldızlardan
gözlerini açmak
ovuşturmadan birden
aydınlığa...

—ben kayıp olacağım evet,
—nasıl buldum seni?
doğrudum...
göğüs kafesimde yakaladım seni
t-uzak
çünkü adını bilmediğim bir dil
üstelik konuşuyor benimle
yokluğun acı
yokluğun kalabalık
yokluğun kavgalı
aziz savaşlar
derin intikamlar
ve büyük davalar
ki bu yüzden mi kaçmaya başladın
açılmış kapılardan
çıkamaz sokaklardan
ifade biçimlerinden...

bir gün,
diğer bütün günlere benziyordu
yeni farkettim bunu
renkler mi..hı hı değişken
dokular,kokular ve korkular
evet.
herşey bir tekerrürden ibaret
içimde/derinlerimde...
yakılmış şiirler topluyorum
defterin sayfalarından
gömülmüş mayınlar gibi
içersinden sen geçen kelimelere
basmıyor/dokunuyordum bilerek
ve biçimsiz halleri yaşıyordum
mısra aralarında
kaç heceye
parçalanacağını görmek için
bilmediğim bir uzaklığa
savruluyorum
atılmış,dağıtılmış ve unutulmuş
bir dünya
bir çoban yıldızı
ve bir samanyolu
olabilmeye yetecek kuytular arıyorum
düştüğümde gerçekten
canımın acıyacağına emnin olabileceğim
ki acı tuhaf bir iz bırakıyor aklımda
dengesizce ilerlerken içime
sen bir gün,
yazdığım herşeyin, derin bir boşluk
koyu bir karanlık olduğunu anladığında
üç noktayı göreceksin
eylül diye yazılmış bir yazıda...

(...)